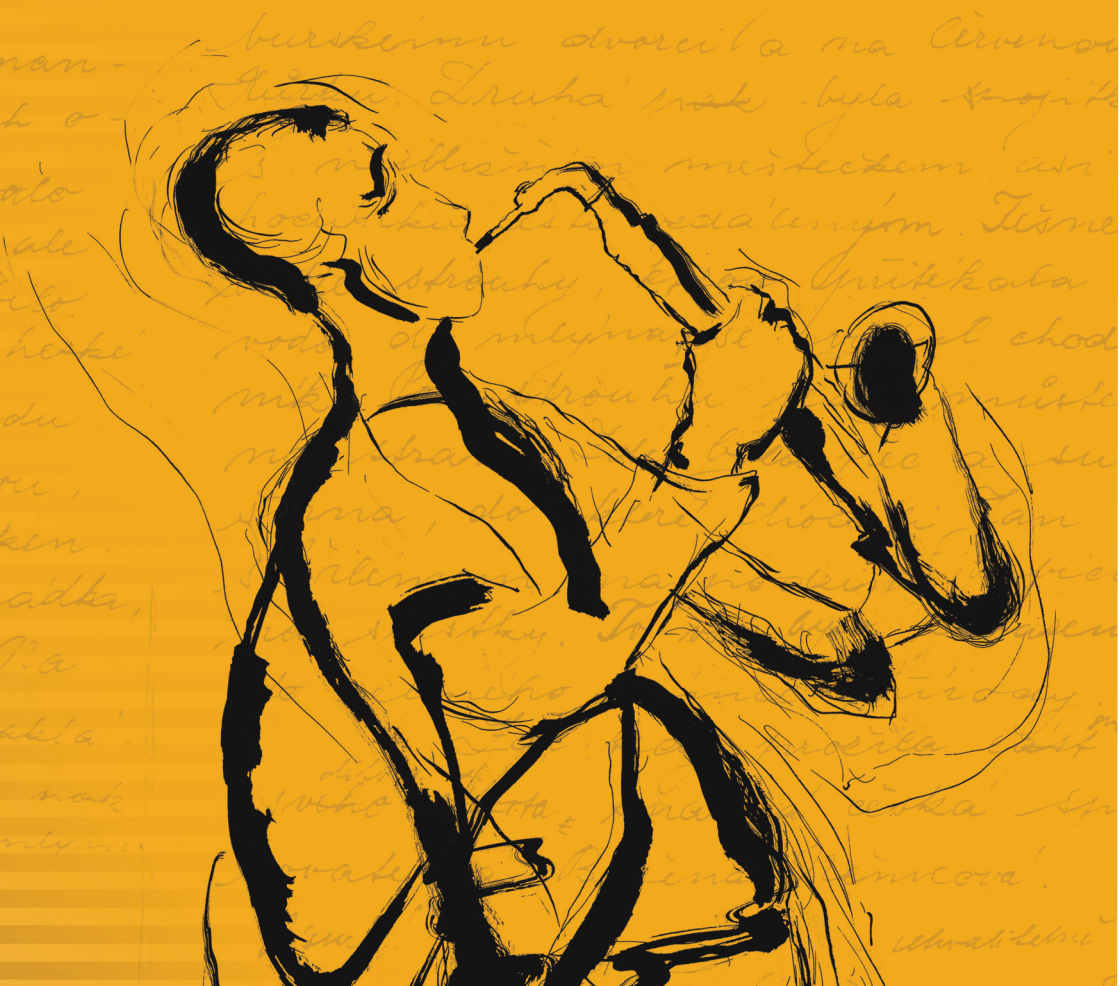

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

SBORNÍK XV. BIENÁLE LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
V OBORU POEZIE A PRÓZY

2022

PROGRAM FESTIVALU

Středa 18. 5. 2022

16:00	hřbitov Lochovice	Pieta u hrobu Václava Hraběte
17:00	Knihovna Hořovice	VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
Moderuje Jiří Zizler a Jitka Bret Srbová.
17:30	Knihovna Hořovice	Konzultace se členy poroty
Přátelské i odborné povídání nad soutěžními díly.
20:00	klub Labe	Laco Deczi a Celula New York
koncert na závěr bienále

Změna programu vyhrazena!

Akce je realizována za finanční podpory města Hořovice.

2022

**HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE**

2022

**SBORNÍK XV. BIENÁLE LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
PRO ZAČÍNÁJÍCÍ AUTORY**

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

Porota

(jmenovaní jsou uvedeni bez akademických titulů)

Předseda poroty

Jiří Zizler – literární teoretik Ústavu pro českou literaturu AV ČR – poezie

Členové poroty

Ondřej Vaculík – novinář, spisovatel a místostarosta města Hořovice – próza

Jitka Bret Srbová – spisovatelka a redaktorka – próza

Lenka Kuhar Daňhelová – spisovatelka, redaktorka a překladatelka – poezie

Hořovice Václava Hraběte popatnácté

Nostalgie znamená stesk po něčem minulém, zašlém, navěky ztraceném; smutek z toho, že cosi se už nemůže vrátit a nevrátí. Ale rozsah tohoto slova a pojmu je širší a složitější. Nějak v sobě zahrnuje vztah k mládí a všemu předchozímu i jakousi touhu po návratu či jeho prožití v mysli; touhu po něčem vzdáleném či těžko dosažitelném. Je to neurčitý pocit i neurčitý vztah – úplně tomu nerozumíme, ale celé nás to rozechvívá a dojíká.

I jazyk používaný v poezii nějak vyjadřuje touhu po kráse, po kráse navždy ztracené či nikdy nezískané. Po všem, co je v náznaku a příslibu nějak přítomné v našem životě, ale zároveň působí nehmotně a nedostupně. Touha bývá často neurčitá, rozplývá se v přelud, chiméru, modrý květ. Poezie evokuje touhu po kráse, radosti a plnosti, jež se skrývají a vyvolávají další touhu, která nemá konce. Patří k ní i naděje, že slova přesáhnou svoje hranice, něco se z nich zrodí, něco velkého, pravého, ryzího i krásného. Václav Hrabě, patron a záštita našeho bienále, byl bytostný nostalgik, byť odešel stále na prahu mládí. Jeho verše naději opatrují a místy doslova chrlí. V tom byl vždy i smysl naší literární soutěže. I ona dnes vyvolává jistou nostalgii, neboť počala téměř před třiceti lety, přivábila do Hořovic mnoho adeptů literatury a psaní, mnoho z nich brzy poté takřikajíc vstoupilo do literatury nebo do literárního života, někteří se dokonce po letech stali členy poroty. Její zrod byl velkolepý, bývaly časy, kdy soutěžící počátkem května nadšeně zaplavili Hořovice, v kterých probíhaly koncerty rockové, jazzové i folkové, divadla, výstavy, autorská čtení, recitační programy, setkání s autory. My pamětníci, kteří jsme byli u všech ročníků, vzpomínáme s nostalgii. Dnes je soutěž jiná a mnohem skromnější. Možná se její čas už nachyluje, neboť vše má svůj konec. Nostalgie ale není vyhrazena pouze pro vzpomínky na mládí či na to, co již minulo. Můžeme nostalgicky toužit po všem, co se mělo stát a nestalo, či po tom, co ještě může přijít. V tom nostalgie splývá s nadějí, které úpěnlivě vždy podává ruku. Vždy znova opakuje, že není všem dnům konec a to krásné, ba to nejdůležitější teprve přijde. Kéž je to tak i s naším vztahem k umění, poezii i hořovické soutěži.

Jiří Zizler

HVH 2022

OBOR POEZIE

1. místo – POEZIE*Sufian Massalema***Běguni***Sufian Massalema*

skrz vlaková nádraží
táhnou davy kočovníků
vyvolávají těžká nutkání
po útěku před bezútešnou
fluiditou zparchantělé identity
před významem cestovních pasů

zastavují jen při výměně podrážek
vysokých kožených bot a
když mluví, vyprávějí o místě,
kde stále ještě žijí sněžní levharti a
kde pozvánka na návštěvu
znamená misku s jogurtem,
včerejší rohlíky a popíjení šťávy
z pouštních růží

Společné večery*Sufian Massalema*

házíme po sobě arašidy
a vše ostatní zametáme
pod perské koberce

makové televizní vysílání
střídají dokumenty
o šumavských slatinách

za dveřmi bytu
nám vládnu plynárny a elektrárny
prožíváme si naše malé mnichovy
kupujem si každý svoje peřiny

— Sufian Massalema*Smržovka***Irák***Sufian Massalema*

atomový výbuch
znovu zažehl vyhaslé slunce
upuštěné v deltě Eufratu

památník mudžahedínům
trčí do prázdna

řezník porcuje jehněčí
i ty nejpevnější šlachy
se jednoho dne
obrábí v prach

Muž z pouště*Sufian Massalema*

slepé kočky
šátraly ve stínu poutacích cedulí
po zbytcích rybích kostí
usrkávaly benzín z prasklých nádrží
s nafouklými břichy se vyhřívaly
na domovních schodech
připomínaly přezrálé hrušky
v zapomenuté zahradě

seděl jsem na rohu ulice
a snažil se zjistit kudy dál
když mě našel a nabídl mi
semínka černuchy

voněl nerozhodností podzimu
tvář tmavší kaštanů v září
a jeho hlas za atarem
vodou Mrtvého moře na špičce jazyka

šetřil slovy
jako matky slzami
poté, co uprostřed pouště
přivedou na svět mrtvé dítě

říkal, ať jdu za ním
říkal, že to byl on
kdo svým hlasem strhnul
jeruzalémská opevnění

Veřejné sprchy

Sufian Massalema

ve veřejných sprchách
omýt se datlovým džemem
z hrtanů slepic podříznutých opodál
houbičkou vydrhnout všechny pihy
na lících, nosu i rtech

vytmavit každé světlejší místočko
na hubeném těle
vytmavit každé světlejší místočko
v čím dál více hubené paměti

mohu si půjčit ručník?
ovšem, je nás všech
otřít se do vlajky Sjedinené arabské republiky

navléknout si košili
z anýzu a ibišku
vydat se po ulici
vykoupat se ve smogu z vysloužilých Toyot

Eliška Kohlíčková

Příbram

Do ztracena

Eliška Kohlíčková

Tendence odcházet i zůstat je nám vlastní
už od dob
kdy se rukama daly nahmatat první kořeny

jedna část mě vyhlíží konec léta
ta druhá sčítá co jsme nestačili zachránit
a věci přežitě
převádí přes most najatí tuláci

chybí mi
 tvoje slova - ta nejvíc
 nadhled
 péče
 a smích
 co probouzel a léčil minulé, přítomné i budoucí

občas mám pocit že v konečcích prstů cítím zimu
 to potom stárnu každý den s tím že přijde další sníh
 ve kterém nebudou k vidění
 tvoje stopy

kdyby se mě náhodou někdy někdo zeptal jestli jsem na to připravená
 mlčela bych
 tiskla se v rohu
 poslouchala jak venku chodí zástupy stínů a lidí

následují tě

do otevřených dlaní
 vede dlouhá cesta
 ulice kterými táhnou jsou nám zdánlivě povědomé
 a ohmatané
 teplým prachem.

— Eliška Kohlíčková
 Příbram

Tam, kde tušíš existenci bezpečí
 Eliška Kohlíčková

Kam člověk přijde tam nechá část sebe
 jsi uložený v hmatové paměti ulic
 ony
 si tě pamatují

stínová zvířata se stahují za ozvěnou tvého hlasu
 prošla si tím samým co ty
 a tak tě prosím:

pokud některé z nich seběhne až příliš blízko
 žádnému z nich
 neubližuj.

Máš slabost pro obnošená místa*Eliška Kohlíčková*

Máš slabost pro obnošená místa
v noci mě na ně vodiš abys oddálil skutečnost:
každý den jsme blíž
světu
ve kterém už nebude co k postrádání.

— **Eliška Kohlíčková***Příbram***Tentokrát o těsnosti***Eliška Kohlíčková*

Na vlastní kůži cítíš chlad slovních katedrál
a vyhýbáš se přiložení významu na nesprávná místa
kolik lidí na světě ví
že večer svlékáš všechno co z tebe kdysi dělalo dobrého člověka?

krajina kolem tvého srdce je lemovaná starými příběhy
zadržíš dech a právě v ten okamžik přejdou
na druhou stranu – tak daleko od tebe
vím
až do poslední chvíle sis myslel že to bude jiné

ted'

do země před sebou píšeš pořád dokola ta samá vyznání
snažíš se tak možná udržel naživu toho kým jsi byl
zanechal jsi tu pocit pootevřených dveří
a v něm
příliš málo prostoru pro tolik důvěry.

Rozdrobené chlebové kostky*Eliška Kohlíčková*

Pronajal sis cizí dlaně
a teď v nich staviš domovy pro lidi co vrhají stín směrem k opadaným stromům
vytváříš tak místa kam lze položit hlavu
a kde lze vyslovit slova žijící s křehkostí promrzlých baletek

jednou týdně se všechny ženy zvednou
otevrou okna
tiše přivolají podzim
zhasnou světlo nade dveřmi
a za práh bolesti zametou tvé jméno

když položíš ruku na správné místo
a zatneš pěst tak akorát
nahmatáš teplo, otisk starých citů, klíč, rozpáraný svetr, čajovou lžičku
přemýšlím
možná
možná nestihnou ani prostřít k večeři

vždyť už teď se na talíři hromadí na kost ohlodaná podstata přiznání:
ze střídky čerstvého chleba pořád neumím vyčistit zdroj smutku
a když ulomím kus a vložím ho cizinci do úst tak najednou nevím
jak dlouho se takhle dá žít.

3. místo – POEZIE

Lucie Janečková

Oraniště

Lucie Janečková

V oraništi
u hranice světů
našel jsem kamínky
co vybírali jsme z čočky
každou neděli
Dědečku, tak tady stál?

Tam za obzorem
kde na vojáka sis hrával
revoltoval
tam spočívají hradeb rozvaliny
a venkovský učitel

Čekáš na půlnoční
přitom bys mohl vědět
že neodbývá

Našel jsem klíč
zašitý v kapse uniformy
klíč co odemykal oltář
oltář

— **Lucie Janečková**

Žeranovice

kde schovával jsi za války
svou sbírku motýlů

Na druhém břehu
jsou vidět tovární komíny
obličej opláchněš v lavoru
a je zase ráno
kdy odcházel jsi na frontu

Zkroucená

Lucie Janečková

Čekám
čekám pokorně
až děti zapálí otepi slámy
až spatřím staré malby na stěně
na stěně bytu
protějšního paneláku

Skrz starobylé klenby
skrz hejna sídlištních netopýrů
domů
bojím se
že už nepohnu stěnou

Postřelená srna v předsíni
do náruče jsme ji vzala
v lukách
v lukách
ji uspala
jetelíček
jetelíček
jí prorůstá

Na svatého Vavřince
zvonil umíráček.

S prvními mrazíky
se ztratila
od dveří ji stále vyhlíží
věrná a zkroucená

Na Okraji
Lucie Janečková

V časech odlivu
sbírat lastury
z nich postavit si chrám

skrz skulinky
pozorovat vlaštovky
jak létají nízko
nízko nad útesy
Bude přšet.

Přes vitráže
pozorovala vitráže
potápějícího se vraku

stačila zachránit
peří a kraječku

— **Lucie Janečková**
Žeranovice

Ryzí
Lucie Janečková

Křídélka
křídélka kohoutkovi jsem zlámala
kohoutka
kohoutka jsem zabila
do studánky
do studánky na mýtině jsem jej
skryla
Dnes budou červánky.

V oboře
v oboře
slyšela jsem jeleny
za jejich nářeků
sbírala jsem lesní jahody

Topůrkem za uši
zlehka naříznot
srdce až nakonec
to je psovi

Za šílenství kořalek
kroutil huse krk
do pravého úhlu
tak
jako správný pasáček

Matěji
Matěj Kůs

Matěj Kůs
Dobříš

HVH 2022

Matěji,
já se bojím.

Bojím se tvýho mlčení.
Bojím se slepech cest.
Bojím se všech zrněk prachu
uvizlejších někde v zítřku.

Bojím se mravenců,
hluboký vody,
kopřív, co rostou všude kolem
v nevyřčených světech.

Bojím se, že promluvíš.
Protože pak budem sami.

Matěji, řekni mi,
kolik zbývá lásek?
Kolikrát budu odcházet?
Kolikrát budu brečet
jak malej kluk
v tátově náruči?
Kolikrát budu čekat?
Až porostou chrpy.
Až skončí léto.
Až půjdeme domů...

Bojím se, Matěji.
Jednou,
jestli se vrátíš,
přijdeš si i pro mě?

Skvrny
Matěj Kůs

ranní kafe
pár slov na dně hrnku
skvrny
zbytky zájmu
zaschlé stopy po životě

jen tři sousta
abych měl sílu
předstírat

budu se tvářit
že mě východ slunce neděsí
že mi zbylo dost lásky
že příště už budu vědět
jak správně dýchat
jak správně ležet
polykat
umývat hrnky
splachovat špínu
plánovat
ztrácet sám sebe
a poznat
že mě nikdo nenašel

Borůvky
Matěj Kůs

zítra
až bude pozdě
najdeš v mejch očích
starý mapy

tenkrát vedly až ke konci
a zbytky nebyly

spolu jsme čekali
než se kdesi
v půli kopce
všechny světy rozevřou

než se věčnost
nenápadně uhnízdí
v nasbíraných borůvkách
a bude volat
o pomoc

mezi tím
znovu vznikal čas
a za cihlovou zídou dětství
se kusy omítky
ztrácely někde v trávě...

Slib*Matěj Kůs*

už začínaj ty dny
kdy se budu těšit do tepla
do postele s čerstvě vypraným
bílým prostěradlem
než se zas zmačká
zašpiní
než začnu vzpomínat
sbírat listy ze země
a doufat
že mi neuschnou

svlíknu se
zalepím všechny rány
všechny rýhy
strupy
pupínky
všechny lidský skvrny
místa, odkud něco uniká
praskliny mého světa

vyplácám všechny náplasti
vlastní sílu
hmotu
zrak
i vlastní slova...
zbyde mi jen slib
že i když nebe bude němý
pro Tebe promluví

Matěj Kůs*Dobříš***Kousek nebe***Matěj Kůs*

delfíni
cinkaj na poplach
jabka začla dozrávat
a lžička
na pěnu po kafi
leží zapomenutá
na kuchyňský lince

mravenci si našli cestu
tak jako já k tobě
objevil jsem díru do světa
a Bůh
ten nic netušil

možná závidí
že se ti koukám do očí
že je mi jedno
kolik má Země měsíců
že se směju
tvýmu tichu
a věřím na zázraky

snad jsem proto,
že nemá tebe
a tak kousek nebe
dá mi do dlaní
a já ti za něj
koupím zmrzlinu
s vanilkovou příchutí...

Fotografie*Mayuri Vaculíková*

chata
ale není vidět
smrk co už nežije
tenkrát však ještě
stříbřil

já a děda jako
maják
na ramenou – svítím
(žlutý kabátek
a žlutý vlásky)
děda se pod tou žlutí
prohýbá ale asi se
směje

vpravo
prázdná prádelní šňůra

Obsah koše*Mayuri Vaculíková*

slupky od brambor
kousky mrkve
dva kondomy (jeden červenej)
severní a jižní pól cibule
kousky pokoje
ze země
zebe mě
že tu nikdo není
a tak málo odpadu za dva dny!

NTK*Mayuri Vaculíková*

někdo se potkal v technické
knihovně a zrovna
topení netopilo
knihovnice neradily
slunce nesvítilo

poznali se v NTK
o obědové pauze

— Mayuri Vaculíková*Praha***Dlaždičky***Mayuri Vaculíková*

z oháněk a houní
krotí se tvůj
sen

to se ti nezdá
to se ti děje
mistrovi povíš
že spíš a náhle
se ti tou lží
uleví

(byl jsi sám
s prodejnou baletkou
v místech města
dláždění veřejných
toalet)
a ač je to nepochopitelné
vybíráš si sabku toaletářku
(křehkou zvadlou květinou
necháš zvracet do koše zelených
čistounkých jen trochu vlhkých
utěrek)

babka se ti líbí
má velké ušní lalůčky
od své vnučky růžové sponky
přemýšlíš
co políbíš
dřív

zvíře bohobojné
Matyáš Vejvalka

šepot a strach ze jména
zkostnatěl a nabyl formy
nukleárního žebříku
jehož každá příčka zvoní
jako soudný den

jenže hrobořadí jsou tichá
plná mezer
pro lidi kteří věří
že soudný den tu už dávno byl

spolykat ozvěny
vulgárně sledovat
volavku letící řečištěm

tak přece jen se ukazuje
že člověk je stejně zvířetem
bohobojným

soma VI
Matyáš Vejvalka

málo očí
málo vidí
když je halí
kovové mžitky a štěrky

na stěně hrtanu
boreálně suší démoni
zlé jazyky
co ti připomínají
že jsi minimálně třikrát
neuspěl

jsi jako Lady Macbeth

**SNAŽ SE
JAK CHCEŠ
DLANĚ VŠAK
NESEDŘEŠ**

Matyáš Vejvalka
Moravský Krumlov

Hnidovidy
Matyáš Vejvalka

nikdo nechodí do Hnidovid
do rovných bílých ulic pod strážnou věží
jež bděle hlídá reklamy na fasádách
a úsměvy plné řezáků
kde nemusíš zavírat oči
poněvadž lepšího pohledu není aspoň
můžeš pozorovat degeneráty
jak si nesou své paviány prdele na kuřích nohách
jak zbaběle parazitují a vědí kam patří
smíchu kotle

nikdo nechodí do Hnidovid
kde můžeš levně pořídit hekatombu
opalovat se na katafalku a líně pozorovat
jak napalm odvádí svou práci
kde kladou důraz na to aby ses nespálil
o nějaký žestový nástroj
až budeš troubit ve jménu štěstí a lásky (čti rodiny)

nikdo nechodí do Hnidovid
snad jen řeholníci
když se občas někde urve střecha
a najednou je vidět Hnida
a abonenti jsou zmatení mají strach ale ne
to jen rutinní kontrola z vrchu a pak se pokračuje
řezáky korzují hlodají se do porů
poklidně zas

nikdo nechodí do Hnidovid
všichni už tam totiž jsou

Na hromadách kamení*Martin Hublar*

a po dlouhém žebříku
 Tři světla
 vlaku který couvá
 Jsi zdravá
 doufám
 Sám cítím se
 když nevidím Tě
 Tramvaje jezdí prázdné
 nejedeš-li v nich Ty
 Zasněžená polena kolem trati
 a balíky slámy na úvratí
 kopce které tu neexistují
 nejsou nic proti Tobě
 Naproti Tobě chtěl bych někdy sedět
 a třeba se ani
 nic zajímavého nedozvědět
 i když už je svítání
 Ranní čas strávený s Tebou
 by byl lepší než ranní čas
 strávený bez Tebe
 Kolečko dětského kočárku
 který někdo odložil na koleje
 chtěl bych pozlatit pro Tebe
 Prší ale není to pravý déšť
 Tak jako Ty bys
 to nikdo nedokáže svést
 vlakem nebo Tvýma hubenýma rukama
 s dlouhými prsty bez prstýnků
 Ve vlaku
 s Tebou cestuji
 ale nevíme jeden o druhém
 jako králíci jež jsou chováni
 za Štěpánovem
 Možná že jsi nemocná
 jak bílý dům s červenou střechou
 a jehličnatými stromy
 s kůrovcem
 Přesto léčíš i když o tom nevíš
 nemocné lidi
 kteří o tom vědí

Martin Hublar*Vážany***Není ke komu se odvolat***Martin Hublar*

Vidět večer chvilku Tvoje oči
 nelze
 Propouštíš každý den více stavidel
 neodvolaných
 Levou rukou
 bez hodinek držíš fialky
 a přeješ si aby
 nezvadly
 Když něco držíš
 v levé ruce
 jsou Ti vidět klouby
 A když se usmíváš
 máš u sebe rty
 aby nezapomněly
 Dnes jsem nic nedokázal
 Jen se dívat na obrázky Tebe
 a doufat
 že ještě
 bude ke komu se odvolat
 aby bylo možno
 vidět večer
 chvilku Tvoje oči

Na Svatém Kopečku mrzne*Martin Hublar*

tvrdě spíš a foukáš si
 do peřin
 Slamníky ze zoologických zahrad
 lákáš
 svým vzdycháním
 když už se probouzíš
 když už konečně skončil večer

Máš už u sebe sny
pro svobodné
Když bych Tě viděl platit vodné
a smáčet oči
si
v pitné tvrdé vodě
tvrdší než Tvoje dlaně vznešené
jimíž vážíš zlaté kovošoty
Tvoje ruce by mohly
hrát míčové hry
i v okolí Zoologických zahrad
A když v zimě na Svatém Kopečku mrzne
spíš a foukáš si
do peřin
A máš hroší kůži na hrudi

— **Martin Hublar**

Vážany

POEZIE

Srpen

Veronika Onheiserová

perné léto
léta páně dva tisíce dvanáct
maminčin a sestřin černý šat jako
nalezené klíště v oku

Prší

Veronika Onheiserová

všichni se starají
co pohřeb
komu všemu musíme napsat
dát vědět
schovávám se pod dekou
snažím se ti všechno říct
všechno to
co už nikdy nestihnu
ztratil ses mi dávno předtím
než jsi odešel

— **Veronika Onheiserová**

Rožnov p. Radhoštěm

Zůstaly po tobě

Veronika Onheiserová

boty šaty fotky vyvolané i nevyvolané filmy
knihy
spousty knih
a záložky uprostřed
rozečtených stránek

Noc, kdy jsme byly se sestrou nejbližší Bohu

Veronika Onheiserová

Otevřené okno
do pokoje padá
celá sněhová střecha
Nebe je najednou
na dotek blízko

V kvištích

Alexandr Pech

Michaela

I.

Svrbivá slůvka ohryzáváš na ticho

Klopýtáme po lemu našeho mlčení
jako slepená ústa nemluvnat
zatímco Ti ze rtů plaše krvácím
červivé polibky

Navihlou měkkost rozrážím
o břeh Tvých pánevních kostí
Sápavěji přes mě protékáš

Smršťuji se
abys mě zvlčil do mělkých pórů
nebo prorostl mou pochvou

Teplou mne slízáváš z kalhotek

II.

Macatá slina stékající mezi ňadry
mi krabatí do změkklých cév
Po sobě zanechává ostřejší vrásku

Tlučeš mi do lýtek
a odřezáváš zbytky masa

I když mě bolíš po těle
vykoupil jsi mne dutým hrdlem
a zhrubými prsty

Miluji Tě do krve

— **Alexandr Pech**

Těchlovice

III.

Znovu se říneš do kvištů mého těla
jak bys hladce ohmatával zteplalou plodnost
Břítvou jazyka jizvy jitříš

Má krev Ti protéká dlaněmi

Plytváš mnou do syta
a zarýváš se do sypké kůže

Dýcháš mými ústy
a hladovíš po plodu v děloze

Až ho porodím
vlastnoručně ho zardousíš
pupeční šňůrou

— **Matěj Košťiř**

Nové Jirny

čerpací stanice
Štýrský Hradec

Matěj Košťiř

v době příhodné pro koncert na mělčině
s rukávkou

jako žízeň
zplna hrdla
poušť v tobě křičí hlavo.

poušť a dvě procenta baterie.
to prvé není metafora
(poušť papíru, viz přejed' po něm prstem)

vlezlé
světlo McDonaldu. jako skelná vata
brčkem ve dvou rychlejší jest pítí
nechci se dělit protože nemám s kým

a žonglér s ampulemi
precizním řezem amputuje víčka
jako by s (téměř něžnou)
šetrností oloupával hrozen
stín stahuje z kůže.
(semínka rozkousat či vyplivnout?)

nemám se s kým dělit. jsem dnes tak sám
a přeče jaká je se mnou zábava!
jen považ. předtím s tou metaforou
jsem za nic neručil
a přesto jsem dostál slovu

ale drobný tu neberou jen momenty bdění
no a stravenkou si cestu z Rakous nezaplatíš.

Pospolu s nocí

Matěj Košťíř

v noci přespolní

únava hltá
napolyká si pár

tu a tam
s přiměsí sliny

vyplivne
usrkává z nočních obrazů

nedobrovolná
nikoli však nevtíhaná

výměna tekutin

kapilárně

v plné polní
přelévány chťič.

— **Matěj Košťíř**

Nové Jirny

kručení v bříše
ret spiklenecky ohrnutý

vpašovalo smyslnost

Procházka v zápolí

Matěj Košťíř

osika borovice malý doubek

psát jednou jako mácha
deník.
myslet jen v hlavních větvách.
tremula pleská listy.
přes pole stébelnatý
trávy šum.
sem tam nemístný rým.

a všude sázet
substantiva
každé jak atomon
s vypjatou hrudí.

zbylo dost prostoru aby
s očima hmyzu
a to je něco pro tebe člověče

mezi tím a oním
se jako býlí
ze spár a trhlin
chodníku
pomalu plazí
ona.

znovu tě těší že ji poznáváš.

DŘÍVE A NYNÍ

Porotce literárních soutěží byl dříve v určité výhodě: Pověštině mohl odkládat soutěžní práce, v nichž bylo mnoho gramatických chyb, o interpunkci nemluvě. Znalost pravopisu nemusí být sice hlavním kritériem, ale bez znalosti jazyka, v němž tvořím, nelze autorsky do literárního prostředí pronikat. Mnohé práce byly ještě psány na psacím stroji. A také dřívější porotce byl více obeznámen s tím, co se vydává, měl o literatuře jakýs takýs přehled, beletrických děl tolik nebylo, a více se o nich obecně vědělo.

Dneska díky opravovačům v textových programech porotce o pravopisných schopnostech autora nepozná nic, a také těžko se mu rozeznává původnost literárních prací. Často se táže, do jaké míry je literární práce jiným dílem toliko inspirována, či předloha je „přetavena“ pro účely soutěže, nebo je to přímo plagiát? Porotce může být ještě na větších pochybách v případech, kdy děj se odehrává v nějakém cizojazyčném prostředí, což poznává podle jmen jednajících osob, případně dalších názvů.

K tomu snad toto: Býtí inspirován je normální, protože působivé literární dílo bývá výzvou k vlastní tvorbě. Ovšem vytvořit plagiát je podvod, který porotce nemusí vždy rozpoznat... Když čte dobře koncipovanou povídku, nepřijde na to, že sám autor jí není schopen.

Na druhé straně proč má porotce podezírat mladého autora, že nějak podvádí? Přeci normální je nepodvádět, snažit se o vyjádření svého vidění a prožívání světa a tak dále. Vždyť proto píšu, tvořím...

Budíž toto východiskem i pro práci poroty této literární soutěže. Porotce se vždycky těší, že se od mladých lidí něco nového dozví, získá představu o jejich problémech a vidění společnosti, vnikne do zajímavého prostředí a prožije s nimi pozoruhodné situace. A forma sdělení a sdílení nemusí být tak podstatná. V tomto ročníku však porotce, až na výjimky, se mnoho nového či inspirativního nedozvěděl, forma „na způsob toho či onoho“ často převažovala nad obsahem.

V literatuře obecně nejde pouze o myšlenku, obsah či pointu. Důležitý je také jazyk, jenž dává dílu jako by barvu, prohlubuje prostředí i prožitek, zní v něm jako hudba. Jazyk je vypravěčův nástroj uhrančivosti, citu, poezie. Malíř tvoří svými barvami, spisovatel svým jazykem.

Jazyk porotci v letošní soutěži velice chyběl, většinu prací by do cizího jazyka možná dokázal přeložit i omezenější překladač. Porotce ovšem přemýšlí nad tím, kde a v jakém prostředí má dnešní mladý literát k takovému jazyku přijít? S tím si porotce neví rady, ostatně jist si není ani svým hodnocením. Porotce si dříve býval téměř vším více jist, než je nyní.

Ondřej Vaculík

HVH 2022

OBOR PRÓZA

PRÓZA – 1. místo

Eliška Kohlíčková

— Eliška Kohlíčková
Příbram

SLAST PAULA E.

Dobrého po málu.

Paul Ernte vystlal krabičku dvěma papírovými košíčky a do nich opatrně vložil čokoládové pralinky. Sladkost schoval před světem přiložením víčka. Ozval se zvuk, jako by krabička vydechla, jak se víčko přilepilo ke krabičce. Štíhlými, dlouhými prsty jemně poklepal na jemně vyražené logo podniku, které pomyslnou čepici zdobilo.

„Vyhodili mě,“ zašeptala jsem, než mi stihl krabičku podat a poslat mě pryč.

„Cože?“ přerušil svůj rituál, narovnal se a jenom se na mě díval.

„Vyhodili mě. Od státnic mě vyhodili. Nevěděla jsem, vůbec jsem nevěděla, co po mně chtějí.“

„Bože, darling, to je mi líto. Co teď budeš dělat?“ hlas se mu prohloubil soucitem.

Léta strávená v zahraničí ho poznamenala a běžně svoje zákazníky oslovoval jako své darlings, miláčky.

„Co kdyby ses vrátila k matce?“ navrhl po chvíli oboustranného mlčení.

„Víš, že k mámě nemůžu.“

Sáhl pod pult pro další krabičku, plochou lopatkou na dort nabral kousek moučnicku a obě krabičky mi podal. Zavrtěl hlavou, mlaskl a doprovodil to odmítavým zamáváním ukazováčkem, když jsem znovu sáhla po peněžence.

„Francouzský čokoládový koláč. Je výborný.“

„A taky je drahý,“ poznamenala jsem při pohledu na cenovku.

„Marion bude nadšená, že někdo ochutná, je to pro nás novinka. Ještě počkej, naliju ti šálek.“

Upravil si kravatu, obešel pult, pečlivě mi uvázal kolem krku ledabyle pohozenou šálu, podal mi obě krabičky a pohárek s horkou čokoládou. Možná měl na rukávu košile trochu kakaa, ale stejně dobře to mohla být jenom hra stínů.

„Musíš brzy přijít na večeri, ma chérie, oba tě rádi uvidíme,“ na rozloučenou mi na chvíli na ramenu přistála váha jeho dlaní a ve vzduchu naznačil polibek na obě tváře. Vzduch před prodejnou čokolády se při zavření dveří zachvěl.

Plamínek staré stolní lampy se zatřásl. Zavřela jsem další knihu, zaklonila jsem hlavu a zívla. Na talířku osychal zbytek, sotva sousto, kakaového koláče, ovocný čaj v hrnku

měl v tomhle nepříliš silném světle barvu krve. Otočila jsem páčkou na lampě a plamínek trochu nabral na objemu. Moc to nepomohlo, svítilna už byla stará a sklo bylo zevnitř sešlé a špinavé věkem.

Nažloutlé stránky voněly prachem a stáří. Těžko odhadnout, kolik si za knížky, které mi zbyly po babičce, říct. Zkusila jsem na papír napsat odhadovanou částku, tu jsem vzápětí přeškrtnla. V antikvariátu mi případně poradí.

Odložila jsem knihu na hromádku, přesedla si ze židle na postel a znovu se začala probírat oblečením, které jsem plánovala prodat. Čaj v hrnku chladnul a na druhém konci města ztěžka oddechoval podzim.

Číselník se s tichým zavrčením otočil do původní polohy. A ještě jedno číslo. Během chvíle nás propojili.

„Marion Ernteová, žena Paula Ertnteje.“

Vždycky o sobě říkali, že jsou jako královna Alžběta a princ Philip, jenom naopak.

Na pomyslném výsluní se hřál Paul, pokračovatel rodinné tradice, zatímco jeho žena o pár metrů dál tiše prala košile špinavé od kaka. Když se ho jednou ptali, co pro něj a pro obchod znamená jeho žena, odpověděl, že on je jeden obratel a svaly, zatímco jeho žena je celý zbytek páteře. Nepostradatelná součást jeho života. Jeho důvod žít.

„Tady Anna, moc ráda tě slyším.“

„Anno! Paul říkal, že ses nedávno stavila pro pralinky.“

„Byly skvělé. A dal mi i kousek koláče, ten byl taky výborný. Navrhoval mi, abych se stavila na večeri. Kdy by se vám to hodilo?“

„Dám s sebou Paulovi jídelníček, vyber si, ať přijdeš v den, kdy ti bude chutnat.“

Zasmála jsem se. „Ty sestavuješ jídelníček?“

„Samozřejmě! Jsem obklopená kakaem a cukrem, takový život potřebuje řád!“ její smích připomínal maličké zvonky. „Je vidět, že jsi u nás už dlouho nebyla.“

V kapse mě hřálo pár drobných za prodané knihy, pod nohama křupalolistí. Sem tam vlhce mlasklo, jako připomínka včerejšího deště. Kousek od Paulovy prodejny se stěhem opíral muž o opěradlo lavičky, pohlednou tvář nastavenou slunci a upíjel horkou čokoládu. Cinknutí zvonku nade dveřmi oznámilo moji přítomnost. Paul stál za vitrínou v rohu u stolku s telefonem, ramenem si přidržoval sluchátko u ucha a něco si zapisoval do bloku. Telefonní drát se za ním táhnul jako vlasy zapletené do copu, když mi podával jídelníček a směsicí gest se snažil naznačit, ať si vyberu.

„Perfektní. Příští týden to tu pro vás bude. Moc děkuji za vaši objednávku.

Na shledanou,“ sluchátko s cvaknutím zapadlo do vidlice. „Mám pro tebe překvapení.

A usmívěj se, smutní mrtví nejsou pohlední," to už mluvil na mě. Zkroutila jsem rty. Na peníze, které mi byly po otcovy smrti vyplácené, jsem bez statusu studenta už neměla nárok, brzy mi je přestanou vyplácet. Na pohovorech volných pracovních pozic vždycky byl někdo lepší než já. A blížilo se zase datum, kdy jsem musela zaplatit nájem. Přemýšlela jsem o tom, že začnu ještě více rozprodávat věci, co jsem už nutně nepotřebovala. Někde je určitě ještě zapadlá další kniha, nebo dávno zapomenutá šperkovnice se starým řetízkem. Téměř všichni mají v životě nepotřebné věci zasluhující druhou šanci v rukou někoho dalšího.

I přes snahu mi bylo z nastalé situace trapně a raději jsem se Paulovi a Marion vyhýbala.

„Další ochutnávka?“

„Ne. Mám pro tebe dva návrhy. Říkala jsi, že ráda kreslíš, vid? Byla bys ochotná nakreslit pár návrhů na obaly? Protože podívej se, to, co máme teď je takové, you know, fádní.“ Začal zvedat do úrovně očí několik tabulkových čokolád.

„Zaplatím ti za to. Kreslení, já a čokoláda, to je nabídka, která se neodmítá. A teď ta druhá věc,“ významně zvedl ukazováček. Gestikulace byla pevná součást jeho osobnosti. „Mohla bys být moje druhá ruka. Teda třetí ruka, má druhá ruka je moje úžasná Marion,“ zarazil se, když jsem nic neříkala. Povzbudivě se usmál. Oči mu vzrušeně svítily.

„Ale já jsem myslela, že jste s těmihle obaly spokojení.“

„My jsme spokojení. Ale svět se modifikuje jako když tvaruješ a obaluješ čokoládový lanýž.“

Potřebujeme tě. Potřebujeme držet krok, být trendy. Dneska má každý, kdo něco znamená, svoji sekretářku a já to nemůžu všechno nechat na Marion. Já vím, že blížící se čtyřicetiny nejsou žádné stáří, ale věř mi, život se mnou není med, musí si taky trochu odpočinout. A rád ti pomůžu aspoň trošku překonat to nejhorší období, než si najdeš pořádnou práci,“ hlas mu na konci změkkl.

„Myslím, že tu mám někde papíry a pastelky. Inspirace je všude kolem, stačí ji zvednout. Sedni si ven, všechno ti přinesu. Lavička snad už bude suchá.“ Stoupl si na špičky a snažil se přes okno pohlédnout ven. Telefon se znovu rozdrnčel. Na chvíli zavřel oči, jako by mu zvuk telefonu přinášel bolest hlavy.

Do čela mu spadl pramen tmavých vlasů. Ve světle prodejny se těsně nad jeho pravým obočím zablýskl náznak šedé barvy, snad jako důkaz pomalu přicházejícího stárnutí.

„Ten dáblův nástroj nenávidím,“ zamumlal, než sluchátko zvedl.

Seděla jsem venku pod stromem, prodejnu čokolády jako na dlani. Tenhle podzim byl jiný, vzduch voněl jinak. Jako by mělo přijít něco, co změní životy nás všech, jenom jsme nevěděli, o jakou formu revoluce půjde a kdy nastane. Malé velké dějiny. Po silnici se prohnal koňský povoz, srst zvířete se ve slunci leskla. Před prodejnou se zastavil starý muž opírající se o hůl, a než vešel dovnitř, sundal si klobouk. Po trávě přeběhla veverka, mávla huňatým ocasem a než jsem stačila zaostřit, byla pryč, někde mimo moje zorné pole. Vzpomněla jsem si na matku. Když táta umřel, šla dolů i ona. Než jsem z domova odešla, často říkala, že to občas dá práci udržet se naživu.

Jednou stála u okna, pozorovala svět venku a najednou se ke mně otočila. Vydala se do kuchyně, a téměř nepatrně pohybovala rty:

Lidi jsou jako stromy, bez kořenů nepřežiješ. A je jenom na tobě, jestli ty kořeny pro tebe bude představovat rodina, práce, nebo nějaký koníček. Až budeš opuštěná jako já, pochopíš, Anno, že žít ve světě jako je tenhle vyžaduje odvalu. Ale kořeny jsou důležité, Anno. Pamatuj si to. A hlavně nikdy nezůstaň sama. Když je člověk sám, velmi snadno dostane strach. A když má člověk strach, snadno zůstane sám.

Hodila jsem si nohu přes nohu a zaklonila hlavu. Skrz listí probleskovalo slunce.

Nikdo vám nepomůže. Jste sami. Úplně sami. Zatřásla jsem hlavou, abych vzpomínky na matčin monolog zahнала. Opodál se ozval smích malých dětí, o něco blíž někdo zacinkal na zvonek jízdního kola. Na rameno mi spadl list. Určitě to bylo znamení. Jenom jsem nevěděla čeho.

„Poslouchej.“

Paul vzal kousek čokolády a zlomil ho vejpůl. Hlasitě to luplo. Prodejnu měla na povel Marion a mně dával Paul školení.

„Kvalitní čokoládu poznáš tak, že při zlomení takhle lupne. Ta hrůza, co prodávají v normálních obchodech, nevydá ani hlásku. A podívej,“ podal mi úlomek. „Kvalitní čokoláda neobsahuje žádné vzduchové bubliny, celé to drží pohromadě. Vidíš?“ natáhl se pro lupu a podal mi ji, abych se mohla podívat pořádně.

„Důležitá je i vůně. A chuť, proto ostatně čokoládu milujeme. Ochutnej,“ pokynul mi a sám si zlomek čokolády vložil do úst.

„Ještě jedna věc,“ upozornil mě. „Čokoláda se cucá, nekouše se. Pokud budeš někdy lidem v mojí nepřítomnosti dávat ochutnat a oni to rozkoušou, jsou v tu chvíli o krok blíž k pecku,“ blaženě polkl a na tváři se mu rozlil úsměv.

„Takže každá rozkousaná kostička nás posouvá pecku?“ usmála jsem se a položila si kousek na jazyk.

„Všichni jsme pecku blízko, máme ho v sobě. A když máme dost štěstí, nikdy ty dveře naplno neotevřeme. Co by to ale bylo za život, život bez pokušení a vášně. Proto je naše rodinné heslo takové, jaké je. Dobrého po málu. K životu potřebujeme slast, je to součást naší podstaty. Nepotřebujeme ji moc, stačí troška. Kouzlo je v tom, že onu slast každý spatřujeme v něčem jiném. A pak celý život hledáme lidi, kteří na slast pohlížejí stejným, nebo naopak úplně jiným způsobem,“ přiložil si kostičku sladkosti pod nos a nadechl se. Nádech mu zarezonoval v plicích a poté vydechoval pomalu a dlouze. Bylo pět hodin. Stíny Ernteyovic kuchyně objaly místnost a přitisky se blíž. Marion s dětmi se měla každou chvíli vrátit domů.

Naprázdnou jsem kroužila tužkou nad papírem a přemýšlela jsem, jaké by měly být, jaké by si zasloužily být nové obaly čokolád.

Slast všichni spatřujeme v něčem jiném. Slast všichni spatřujeme...

Za oknem se ozvalo zarachocení. Z venkovního parapetu se zvedla vrána a mávla křídly. Lidí se nebály. Byly zvyklé.

Otevřela jsem okno, záclony se zatřepotaly jak prokřehlá baletka. Slunce bylo bledé, jako by bylo nemocné. Zvenku byl slyšet ženský smích.

Přisedla jsem si blíž ke stolu, ořezala jsem si tužku i pastelky a dala se do kreslení.

Tužka za sebou nechávala tmavou stopu. Jako když znesvětiš nevinného.

„Mon Dieu, Marion! Ten vlak nám ujede!“

Před pár minutami jsme dorazili na vlakové nádraží. Mířili jsme na festival čokolatiérů, první akce, kde se měly předvést čokolády s novými obaly podle mých návrhů. Nádraží bylo cítit dálkami, inkoustem z dopisů na rozloučenou, vzrušením z neznámého, kůží, kterou byly potahovaná zavazadla a kávou z nádražní kavárny.

„Čokolády jsme vzali?“ Paul se dal během poklusu na nástupiště do kontrolování.

„Máš je v kufru, drahý.“

„Zamkli jsme?“

„Ano, klíče mám já.“

„Děti?“

„Jsou s mými rodiči. Doklady a oblečení máme v kufrech. S ničím krom čokolády si nemusíš dělat starosti.“

Vyšli jsme schody na nástupiště.

„A-“

Marion se zastavila. Vlasy pod kloboukem si svázala do drdolu a na klopě cestovního kabátu měla brož. Kolem nohou se jí vlnila sukně šatů. Vysoké šněrovací boty měla

bez poskvrnky. Vypadala skvěle, žena hodná postavení vedle svého úspěšného muže. „Víš, že tě miluju?“ položil jeden z kufrů a položil své ženě jemně dlaň na tvář. Marion, očividně dojatá, zůstala na chvíli stát. S těžkým supěním přijela lokomotiva, vydechla a zahalila nástupiště do páry. Z vagónu vypadl baculatý průvodčí, knoflíky uniformy napnuté k prasknutí. Když si myslel, že se nikdo nedívá, otřel si zpoceně čelo. Našli jsme volná místa k sezení, chvíli poté se vlak se šklubnutím dal do pohybu. Mraky připomínaly špinavou vatu nacucanou vodou, možná bude po cestě pršet. Marion upravovala Paulovi kravatu, on ji hladil po vlasech za uchem. Profánní, zdánlivě nevýznamné gesto, a přesto tak plné lásky. Podepřela jsem si bradu dlaní a dívala jsem se na ubíhající krajinu.

Podzim převzal vládu s plnou parádou, přinášel s sebou barvy, brzká stmívání, teplo z pootevřených oken kuchyní, když ženy pekly ovocné koláče, vůni mokré hlíny a změkklých jablek podél cesty. Ráno v nose štípal náznak zimy a vydechnutý vzduch se před ústy choulil do obláčků. Zvláště brzy zrána byly na oknech k vidění abstrakce, které za sebou nechával noční mráz.

„Co tě trápí, Anno?“

Marion si kontrolovala účes a líčení v příručním zrcátku. Usmála se do zrcátka a poté i na mě. U rtů se jí vykreslila jemná vráska. Ve vedlejší kupé někdo zakašlal.

„Blíží se další termín státnic.“ Ztěžkle jsem mrkla na kufr položený na polici nad mojí hlavou. Mezi oblečením, kartáčkem na zuby a flakonem parfému od matky jsem měla knihu. Mezi zapisováním objednávek jsem se postupně prokousávala jednotlivými kapitoly. Náročné téma, husté jako čokoláda, když ji Paulův personál lil do formy. Měl pod sebou jen málo zaměstnanců, byl věrný rodinné historii, ani jeho předchůdci nebyli obklopení velkým množstvím lidí. Pořád to byla spíš malovýroba. Ano. Dobrého po málu.

Těžko věřit, jak je roztavená čokoláda těžká, zdánlivě nepoddajná, když jsem v rukou potom držela tabulku zabalenou v barevném obalu a zarovnávala ji do regálu.

Kouzla všedního světa byla vytlačena na okraj, a i když by člověk prosil sebevíc, tak nebylo koho.

Občas, když byl čas, jsem si šla na chvíli, ani ne na pár minut lehnout do zadní místnosti, ve které byly další krabice s čokoládami, stará pohovka, stůl se židlí a věšák na oblečení. Probírala jsem se přitom papíry s objednávkami, abych něčím zaměstnala ruce. Ve vzduchu se tiše vznášel prach a vůně kakaa. Dveře jsem nechávala pootevřené, abych slyšela případné zvonění telefonu. A částečně i proto, abych přiznala svoji slabost.

„Běž domů dřív, Anno,“ požehнала mi jednou Marion, když mě našla ležet. „Můžu přisednout?“

Provinile jsem se stočila do klubíčka, abych ji udělala místo. Upustila jsem papír s objednávkou na bonboniéru a dvě tabulkové čokolády. Sedla si a pohladila mě po vlasech.

„Člověk by i prosil, a ono není koho. Někdy obětujeme zdánlivě víc, než můžeme postrádat, a i to je málo. Nemám pravdu?“

Zaryla jsem nehty do polstrování staré pohovky. Byla jsem vyčerpaná, usínala jsem často dřív, než se mi vylouhoval večerní čaj.

„Jak se jmenují?“ cítila jsem, že se na mě dívá.

„Kdo?“

„Tvoje pilíře. Všichni bychom měli mít v životě pilíře, co nás drží naživu,“ setřela mi bříškem prstu slzu z pravého oka. „Nic neuschne tak rychle, jako slzy,“ připomněla mi jemně staré rčení, prsty zapletenými pořád v mých vlasech mi přejela po pokožce hlavy.

„Běž domů, Anno. Dobrého stačí málo a ty jsi dneska rozdala po telefonu mnoho úsměvů.“

„Neříkej to Paulovi,“ posadila jsem se a rozpačitě si utírala koutky očí.

„Každý má v životě právo na zkřehnutí. Být člověkem, obyčejným člověkem není hřích,“ pohled, který mi věnovala, byl měkký jako čerstvě rozsvícené světlo pouliční lampy.

„Podívej se,“ Paul si pověsil klobouk na háček na kabáty a s lokty opřenými o kolena se ke mně předklonil. „Každý, kdo tě jakkoli odmítne, dělá obrovskou chybu. A je úplně jedno, jestli jde o školu, přátele, práci, nebo partnera. Protože to jsou oni, ne ty, kdo tím odmítnutím přijde o báječného člověka.“

„Klienti si pochvalují, že se ten hlas v telefonu konečně dá poslouchat,“ Marion pobaveně mrkla na Paula. Mlaskl a povytáhl na svou ženu obočí.

„Pamatuješ, co jsem ti říkal o slasti? Slast je to nejvíc, čeho lze dosáhnout. A i když ji každý spatřujeme v něčem jiném, všichni bychom ji měli, mimo jiné, spatřovat ve vlastní hodnotě,“ otevřel menší kufřík, vytáhl malý, sotva třicetimetrový čtvereček čokolády a podal mi ho.

„Sněž to a zkus usnout. Cesta bude úděsně dlouhá, dostatečně tlustou knihu stejně nikdo z nás s sebou nevezal. A ještě něco ti povím. Každý sen, co se mi zdál cestou do zahraničí, se mi později vyplnil.“

Malý šlofik za zkoušku stojí.“

Přítáhla jsem si k tělu cestovní šál, který jsem měla během cesty přehozený přes ramena a opřela si hlavu o okno. Paul si pobrukoval, Marion si četla. Když jsem zavírala oči, na okně se začaly objevovat první dešťové kapky.

PRÓZA – 2. místo*Petra Šebková***Petra Šebková**
*Radešínská Svatka***CO BŮH SPOJIL**

„Neprojdeme se ještě, než ostatní přijdou?“ zeptá se Honza, když u fary vylezeme z auta. Na pravidelné páteční setkání mladých jsme tady fakt brzo, tak souhlasím. Obejdeme okolí kostela, a nakonec na ostatní čekáme na dětském hřišti, tiše se spolu houpeme na dětských houpačkách.

„...nakonec se mnou samozřejmě souhlasil. Jen jsem mu řekl: „Chlapečku, se mnou si zahrávat nebudeš!“ ukončí další pracovní historku Honza a hurónsky se rozesměje. Je tak roztomilý, když se směje, takže se usměju taky. Tuhle historku už jsem ale slyšela. Většinu jeho historek jsem slyšela.

Najednou zvážní, vstane z houpačky a klekne si do písku přede mě. Zírám na něj, zapadající slunce mu nad hlavou vytvořilo svatozář. Tak tohle je nově.

Vytáhne krabičku. Prstýnek. Nejspíš stál víc, než co jsem si kdy na brigádách vydělala. „Hanko, miluju tě. Chci pro tebe udělat všechno na světě. Vezmeš si mě za manžela?“ pronese slavnostně a usmívá se. Na první pohled vypadá sebejistě, ale cítím z něho i nervozitu. Nebo aspoň chci cítit.

Jsem ráda, že sedím na houpačce, nohy se mi třepou. Vidím ten zajištěný život, který mi může zařídít. Je o deset let starší, zděděný barák, výborná práce, skvělé postavení. Já z pěti sourozenců, plácám se na vejšce a po mizerných brigádách.

Polknu a řeknu to krátké slovo, které dokáže měnit všechno: „Ano.“

Usměje se.

Oba vstaneme, objímáme si, dáme si mlaskavou pusku. Pohladí mě po tváři, vlastně je to hrozně hezká chvíle. Jen naše.

V tu chvíli z blízkých keřů vyskočí asi deset postav a volají: „Gratulujeme!“ a „Hodně štěstí!“ V šeru zahlédnu i láhev šampaňského. Honza mě pevně svírá kolem ramen, bere mě za ruku a přede všemi mi navléká prsten.

....

Asi týden po svatbě se vracím autobusem domů. Do nového domů. Mám plné tašky jídla a čistících prostředků, od svatby zatím jen vařím a uklízím.

V autobuse si ke mně přisedne spolužačka z gymplu. „Ahoj! Tak dlouho jsme se neviděly! Na Facebooku jsem zahlídla ty fotky ze svatby, měly jste to nádherný! Ty kytky! A ty jsi byla jako princezna!“

Usměji se na ni: „Jo, bylo to moc pěkný, Honzova maminka je moc šikovná.“ Ani se nechci ptát, kolik to vlastně všechno stálo, kde všechny ty kytky po svém momentu slávy při mši skončily. V době, kdy jsme vyběhly před kulturák a pozorovaly ohňostroj a Honza mě svíral přes zadek a líbal rty chutnajícími po slivovici, už asi byly dávno seschnuté.

„Ty toho teda táhneš!“ podívá se a kývne na igelitky u mých nohou.

„No to víš, Honza žil doted' na baráku sám, tak to tak trochu zútulňuju,“ usměju se.

„Vy jste spolu před svatbou nebydleli?“

„Tak párkrát jsem tam přespala, ale naši to nechtěli, a vlastně ani Honza ne, takže se tam oficiálně stěhuju až teď...“

„A co vlastně škola? Myslím, že jsi šla na tu speciální pedagogiku, ne? Tolik ses tam těšila...“

„No, asi to zkusím dálkově...“

To ještě nevím, že v té době mi v břicho začíná růst něco, co bude mít na moje studium jiný názor.

....

Kněz vypráví o naději, kterou můžeme vidět v příchodu Krista o Vánocích. Vnímám ale asi tak desáté slovo, hlava mi klesá, občas propadnu v lehkou dřímotu. Janička hrozně málo spala, říkala jsem Honzovi, že bych s ní zůstala doma, aby to ještě chvíli dospala, ale Honza trvá na společných návštěvách kostela.

„Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího...“

Drmolím modlitbu s ostatními, ale u toho houpu s vypasenou Janičkou. Musím ji držet, jinak by řvala a dělala ostudu a já nemám sílu na ty všechny vyčítavé pohledy od okolostojících farníků.

Trochu se nakrčím, když mě kopne do vyklenutého břicha.

„Věřím v Krista, syna jeho jediného, Pána našeho...“

Konečně si na obětní průvod zase sedáme, Honza mi trochu povyhrne sukni, poplácá mě po stehně a široce se usměje. Usměju se taky, ale když začne hrozně nahlas zpívat, musím se odvrátit.

Na začátku jsem jeho podloudné doteky měla ráda, byly to asi nejvíc vzrušující momenty, které jsme před svatbou vůbec mohli zažít. Teď už ale nejsou tak podloudné a já je nesnáším.

Amen.

....

„Ano, miláčku?“ zvedám telefon a zkušeně si ho přidržuju pod uchem.

„Ahoj láska, copak děláš?“

„Žehlím, tak rychle, prosím...“

„Jen dávám vědět, že zítra na tu oslavu přijdou i Peterkovi...“

„Cože? A nebude nás moc?“ brouknu jen lehce napruženě.

„To zvládneme. Jídla bude dost, ne? Toho masa jsem koupil hodně, je ho skoro celý mrazák...“

„Však jo... něco vymyslíme...“

„Vždyť ty jsi moje šikulka! Říkám to pořád a všem!“

„No jasně, tak se zatím měj!“ přinutím se k veselému rozloučení.

Mobil házím na gauč a skrz zaťaté zuby si pro sebe říkám. „No jo, MY to zvládneme, jídla bude dost. Jako by se nějak záhadně zjevilo. Já nad tím budu do tří ráno sedět... zatímco ty budeš chrápat a k Michalce ani nevstane.“

Podívám se na hodiny. „Janičko, láska, pojď sem za mnou, už ti začíná Mašinka Tomáš, ať to zase neprošvihneš!“

Janička se usadí před televizí, já rychle uklidím nažehlené košile a pak vyběhnu nahoru pro Michalku. V ložnici už to zapáchá, musím ji ale přebalit dole. Adélka se pořád někde batolí, nedávno na sebe málem převrhla hrnek s čajem, chci ji mít na očích.

Když sejdu do patra, v chodbě stojí Honzova maminka. Bydlí naproti, i s tchánem ale berou náš dům jako svůj zahradní domek a vcházejí bez zaklepání.

„Dobrý den! Děje se něco?“

„Ty necháváš holky takhle samotné v pokoji? Vždyť víš, jak to málem dopadlo s Adélkou!“

Zrudnu. „Vy víte, že si to moc dobře pamatuju, babičko. Musela jsem ale pro Michalku. Jdu ji přebalit.“

Mířím do obýváku, ona jde za mnou. Rychle Michalce sundávám plínu, tchýni za ramenem. „Co to má za vyrážku na nožičkách? Byla jsi s tím u doktora?“

„Ne... dávám na to klasickou mastičku, měly to i holky. Nic to není.“

„No jen aby,“ mlaskne nespokojeně. „Chtěla jsem se jen zeptat, jestli budeš chtít na neděli krutí maso, co jsme teď s dědou dostali?“

„Na neděli?“

„No budeš přece dělat oběd, přijedou i mladí ze Lhoty. U nás byl přece oběd teď.“

„Aha, já myslela, že když tady máme v sobotu ty narozeniny, tak...“

„Ale prosím tě, upéct maso pro pár lidí snad zvládneš,“ usměje se na blahosklonně.

„Jo, zvládnou,“ pronesu skrz zaťaté zuby, položím Michalku do ohrádky vedle holek, které hypnoticky sledují pohádku.

Trošku se mi zamotá hlava a v puse ucítím známou pachut' žaludečních šťáv. S hlavou v míse pak zadoufám, že už to konečně bude kluk.

PRÓZA – 3. místo

Vanda Petrželová

— Vanda Petrželová
Olomouc

JAPONSKÁ TŘEŠEŇ

Hned, co jsme vešli do dveří, jsem se snažil nepozorovaně vytratit ze společnosti. Povedlo se. Rychle jsem vyběhl schody, ale i přes to jsem zaslechl tu zasmušile krutou větu: „Přijměte prosím upřímnou soustrast.“ Svižně jsem došel ke dveřím. Jakmile jsem je zavřel, jako by na mě dolehla všechna ta tíha. Je opravdu mrtvá. Má babička zemřela. Před dvěma dny jsme se to dozvěděli, když nám pozdě v noci volali z nemocnice, že na následek infarktu skonala. Doteď jsem si to snažil nepřipouštět, ale na pohřbu se na mě všechno sesypalo. Všechny ty pocity, společné vzpomínky, její milá slova, to vše už je nenávratně pryč. Přitom to bylo teprve nedávno, co jsem s ní mluvil. Viděl tu tvář plnou vrásek, jak se na mě srdečně usmívá. Přešel jsem k obrovské knihovně, která se rozprostírala po celé jedné straně stěny. Byly v ní spousty cenných svazků knih, převážně o botanice. To byla babiččina největší záliba. Ale já jsem sáhl po nejvýznamnější knize ze všech. Fotoalbum s nápisem Sora & Toshiro. Mělo krásnou májově zelenou barvu, bylo vázané zlatou nití, naše jména byla lehce pozlacená. Začal jsem listovat vzpomínkami, až jsem naprosto ztratil pojem o čase.

Z mých myšlenek mě vytrhlo těžké zavržení dveří. Vylekaně jsem sebou trhl za zdrojem hluku. Ve dveřích stál dědeček. Pomalu se za mnou přesunul, zadíval se na fotografii, kde jsem byl s nimi oběma na dece pod rozkvetlou rodinnou sakurou. „To bylo poprvé, co jsi zažil Hanami,“ pravil děda. „Naprosto tě ohromila krása sakury, neustále jsi zvedal ručičky, aby sis mohl utrhnout její květ.“ Oba jsme se smutně pousmáli, načež dále pokračoval: „Teď pojď dolů, všichni známí už odešli. Já musím tobě a tvým rodičům předat to, co vám zanechala.“

Když jsme došli dolů do kuchyně, čekali tam na nás rodiče. Máma si na sebe vzala bílé kašmírové šaty, jež tvořily krásný kontrast k jejím tmavým vlasům. Je drobné štíhlé postavy, zato táta je na japonské poměry považován za velikána. Ten se oblékl do elegantního tvídového saka, které jsem měl na sobě i já. Posadili jsme se ke stolu, kde děda dopředu nachystal dřevěnou truhličku. Nejprve z ní vytáhl karmínově rudý box, ten podal mámě. Byl v něm zlatý náhrdelník s přívěskem, do něhož byla vyryta hlava Buddhy a z opačné strany rodové jméno Goham. Svému synovi babička zanechala krásné kapesní hodinky, mně zbyl starý deník s dopisem, na němž stálo: Otevři doma, o samotě.

Chvíli jsme si společně vykládali, potom rodiče prohlásili: „Přemýšleli jsme, a nakonec jsme se domluvili, že se sem společně sestěhujeme. Děda řekl, že s tím nemá problém, ba bude rád. Co na to říkáš Toshiro?“ Na chvíli jsem mlčel, ale pak jsem jednoduše řekl: „Klidně, nevádí mi to.“ Opravdu mi to nevadilo, je tu větší klid než ve velkoměstě, a ani o přátele jsem se nestrachoval, neboť jich moc nemám. Máma také zařídila, abych teď měsíc nechodil do školy, protože bude fůra práce okolo stěhování.

Rodiče odjeli, ale já jsem tu zůstal. Společně jsme poklidili po smuteční hostině, trochu jsme pojedli a já poté zalezl do bývalého pokoje mého otce. Vytáhl jsem z kapsy od saka deník s dopisem. V dopise stálo: Tento deník se předává ob generaci těm, co se mají starat o rodinnou sakuru. Tuto práci většinou zastávají dívky, ale ty sestru nemáš, tudíž tato úloha zůstává na tobě, Toshiro. Pomůže ti s tím má známá Hanako, bydlí v ulici Konosu-shi 6. Starej se o ni dobře, dokud nebudeš moct vytvořit vlastní deník a poslat ho dál. S láskou, Sora. Přečetl jsem si to ještě asi desetkrát, abych se ujistil, co v něm stojí. Já že se mám starat o rodinnou sakuru?! Vždyť vůbec nevím, jak se starat o normální kytku, natož o strom! Po dlouhém přemýšlení jsem dospěl k závěru, že nazítří se musím vypravit za tou babiččinou známou Hanako.

V ten večer jsem nemohl usnout, neustále se mi v hlavě přehrával text dopisu. Už jsem to nevydržel, sáhl jsem pro teď už můj deník a přejížděl jsem očima po jednotlivých stránkách. Vše vypadalo složitě. Ale musím to zvládnout, doufám, že mi pomůže ta babiččina známá, říkal jsem si v duchu. Poté jsem upadl do říše snů.

Ráno mě probudilo dědovo volání k snídani. Rychle jsem se oblékl, seběhl do kuchyně, naházel jsem do sebe snídani a vyběhl jsem k autobusové zastávce. Celou cestu autobusem se mi hlavou honily otázky: Zvládnou to vůbec? Bude se mnou mít ta Hanako trpělivost? Jsem hoden starat se o rodinnou sakuru?

Zanořen do svých myšlenek jsem stanul před malým krámkem, který odpovídal adrese.

Opatrně jsem vešel dovnitř, ale zvonek mně poradil. Byla tam postarší paní malé baculaté postavy s šedivými vlasy v drdolu. Na sobě měla tradiční kimono s motivem červenohnědého listu japonského javoru, které se nosí na podzim. „Vy jste Hanako?“ zeptal jsem se. „Ano,“ odpověděla. Zeptala se, čeho si žádám, proto jsem jí ochotně vysvětlil, kdo jsem a co potřebuji. Vypadala šťastně. Říkala, že už je to dlouho, co se od ní někdo chtěl něco naučit, a hned mi ochotně začala vysvětlovat základy botaniky. Půjčila mi knihu Botanika pro začátečníky. Než mě pustí k rostlinám, budu se toho muset ještě hodně přiučit. Obával jsem se, že si z toho nebudu nic pamatovat, ale kupodivu jsem byl hned o něco chytřejší. Netrvalo dlouho a už jsem mohl zalévat květiny, přesazovat, zastříhovat je a postupně jsem přecházel k dalším a dalším rostlinám. Byl jsem až překvapen, kolik druhů a poddruhů existuje. Paní Hanako je měla všechny ve své obrovské zahradě, měla tam dokonce i jezírko s kapry koi, kteří jsou symbolem trpělivosti a vytrvalosti.

Po pár týdnech rodiče dokončili stěhování k dědovi. Táta zrekonstruoval svůj starý pokoj, který se teď stal mým, a s mámou poupravili pokoj pro hosty, jež se stal jejich novou ložnicí. Přestoupil jsem do nové školy, která byla vzdálená patnáct minut od domu. Po vyučování jsem vždy popadl kolo, jež mi děda s radostí opravil, a jel jsem za Hanako.

Podzim se chýlil ke konci a paní Hanako mi půjčila obrovskou knihu jen o sakurách. Bylo tam vážně úplně všechno, od sázení přes pečování až po symboliku a význam v kultuře sakur. Tato kniha mě zabavila snad až do poloviny zimy. Poté jsem začal číst i babiččin deník. Obsahoval různé užitečné typy a rady k pěstování všeho možného.

Nastaly obrovské přípravy na Novoroční oslavy. Máma se postarala o bujnou výzdobu jak uvnitř domu, tak i zvenčí. Od paní Hanako jsem dostal tradiční kadomacu, což je květináč s bambusem, jehličnatými větvíčkami, různými dalšími rostlinami, díky kterému nás navštíví božstvo. Když už nastal Nový rok, táta s dědou společně uvařili jako vždy toshikoshi soba, nudle k novoroční večeři. K té jsme všichni přišli svátečně oblečení, pochutnali si na výtečném jídle, poté jsme šli do chrámu. Po odbití půlnoci jsme doma sledovali televizní soutěž ve zpěvu a já dostal malý peněžní dárek.

V brzkém čase mě máma zavolala, ať přijdu na zahradu, kde jsme sledovali první východ slunce v novém roce.

Než byste se nadáli, byl březen. S paní Hanako jsme jezdili kousek za město na kopec, kde jsme se starali o naši sakuru. Naštěstí ji přes zimu nenapadli žádní parazité, tudíž jsme ji pouze zastříhli a pravidelně zalévali.

Osmnáctého března jsem se ráno u snídaně díval na televizi, v tom se najednou ob-

jevila důležitá zpráva, že Hanami vychází na druhého až sedmého dubna. Hned jsem musel začít s přípravami, ale naštěstí už jsem měl vizi, jak u nás bude svátek vypadat. Po škole jsme zajeli s paní Hanako do obchodu pro zlatavá led světýlka. Koupili jsem také úžasný macha čaj ze zdejší vyhlášené čajovny. Poté jsem se z YouTube naučil speciální čajový obřad a zarámoval jsem jednu z babiččiných fotografií, aby mohla strávit Hanami s námi. Všechno jelo jako po drátku.

V den D jsem po vyučování připravil různé druhy sushi do malých krabiček. Rodiče se z práce vrátili dřív, takže můj plán se mohl rozjet. Všem jsem oznámil, ať si na sedm hodin večer nachystají kola a obléknou se do teplejšího oblečení. V šest hodin jsem začal balit do batohu deku, čaj, konvici se sirkami, sushi, led světýlka, hlavně babiččin obraz. Zavolał jsem Hanako, že už vyjždím, tak ať se vypraví k našemu domu. Byli jsme spolu domluvení, že v sedm vyrazí s mými rodiči a dědou k sakuře. Jak jsem sešel schody, řekl jsem: „V sedm hodin sem přijede jedna paní, jmenuje se Hanako. Dovede vás na kole na místo, kde na vás už budu čekat.“ Rodiče měli nějaké otázky, ale já se otočil a vydal se k sakuře. Všechno bylo nachystané, když jsem je viděl přijíždět. Sakuru jsem ověsil led světýlky, pod ní ležela modrá deka se sushi. Kousek dál se na ohni dělal čaj. O strom se opírala fotografie babičky. Když přišli, z očí jim sršelo překvapení mísící se s radostí. „Tak už se posadte, ne? Čaj bude za chvíli, mezi tím si nabídněte sushi,“ pověděl jsem. „Jak jsi tohle všechno udělal? Kdo se tak pěkně staral o naši sakuru? Co tu dělá Hanako? A vůbec, jak tě něco takového napadlo?“ ptal se děda. „Všechno vám vysvětlím po čaji,“ odpověděl jsem. Provedl jsem čajový obřad, za který jsem sklídl obrovský potlesk, poté jsem se dal do vypravování. Pověděl jsem jim všechno, od babiččina deníku s dopisem, který mě zavedl za Hanako, až po závěrečné úpravy stromu a nákupy. „Myslím, že to Sora měla velmi dobře promyšlené,“ řekl děda „a ty jsi její přání splnil na výbornou,“ usmál se na mě.

Poté se už jen tak tlachalo. Když se nikdo nedíval, nahnul jsem se k babiččině fotce, s radostí v hlase jsem zašeptal: „Řekl bych, že vše vyšlo na výbornou.“ Jak jsem se od-táhl, dal bych celý svůj majetek, že jsem zahlédl, jak na mě babička z portrétu mrkla.

Abecední seznam účastníků HVH 2022

- Abraham Tomáš Henry, *Most*
 Antoš Lukáš, *Střezivojice*
 Atreides Michal, *Praha*
 Bartůněk Antonín, *Pardubice*
 Bednářová Aneta, *Lány*
 Bendová Eliška, *Žebrák*
 Blaha Adam, *Uherský Brod*
 Brabcová Barbora, *Žatec*
 Burian Tomáš, *Láz*
 Cápková Johanka, *Otmiče*
 Černá Iva, *Brno*
 Dočekalová Darja, *Jablonec n. Nisou*
 Ducháčková Anežka, *Varnsdorf*
 Gordova Daria, *Praha*
 Habartová Kristýna, *Jenštejn*
 Hamplová Alexandra, *Praha*
 Hercík Tomáš, *Praha*
 Holátová Marie, *Útěšov*
 Horáčková Valérie, *Město Albrechtice*
 Houserová Eliška, *Nová Ves u Protivína*
 Hrubá Adéla, *Praha*
 Hublar Martin, *Vážany*
 Hulcová Sofie, *Praha*
 Hurbánková Anna, *Brno*
 Chytrý Jiří, *Praha*
 Janečková Lucie, *Žeranovice*
 Javůrková Anna Lucie, *Hořovice*
 Kindl Emil, *Hořovice*
 Kirner David, *Určice*
 Klocová Klára, *Vyškov*
 Kohlíčková Eliška, *Příbram*
 Kolářová Evelína, *Mokrosuky*
 Kosová Magdaléna, *Čenkov*
 Koštíř Matěj, *Nové Jirny*
 Koublová Justýna, *Česká Lípa*
 Kraus Ivan, *Praha*
 Křištofová Karolína Thea, *Praha*
 Krupičková Anna, *Libouchec*
 Kubát Petr, *Podbrahy*
 Kubíková Julie, *Kralice na Hané*
 Kubinová Julie, *Bohumín*
 Kupcová Petra, *Olomouc*
 Kůs Matěj, *Dobříš*
 Kuželová Magdalena, *Brno*
 Lang Jakub, *Brno*
 Liczki Linda, *Praha*
 Lipavský Tomáš, *Poděbrady*
 Lubinová Klára, *Kolín*
 Marková Lada, *Praha*
 Massalema Sufian, *Smržovka*
 Matoušková Aneta, *Rakovník*
 Mertová Nikoleta, *Blansko*
 Michalčík Šimon, *Ostrava*
 Michalíček Jakub, *Praha*
 Mitáš Filip, *Brno*
 Moulisová Lucie, *Hořovice*
 Musilová Nela, *Brno*
 Nejezchleba Jakub, *Zbyslavice*
 Němcová Natálie, *Uherské Hradiště*
 Němečková Karolína, *Rožnov p. Radhoštěm*
 Nováková Anastázie, *Sázava*
 Onheiserová Veronika, *Rožnov p. Radhoštěm*
 Paulová Kateřina, *Strašice*
 Pech Alexandr, *Těchlovice*
 Pejsarová Michaela, *Praha*
 Pernegrová Renata, *Osek*

Peroutka Pavel, *Mělník*
 Peterka Elle, *České Budějovice*
 Petrželová Vanda, *Olomouc*
 Pilichová Emma Anežka, *Praskolesy*
 Placáková Sára, *Kozičín*
 Plachý Jan, *Nymburk*
 Pohludková Barbora, *Varnsdorf*
 Poláčková Terezie, *Nesvačilka*
 Profousová Kateřina, *Vápenná*
 Procházka Martin, *Ústí n. Orlicí*
 Prokešová Ester, *Kněžnice*
 Ptáčková Michaela, *Kněžpole*
 Rosičová Natálie, *Zábludov*
 Salcmanová Klára, *Nová Ves pod Pleší*
 Seltenreich David, *Praha*
 Schwarzová Karolina, *Ostrava*
 Skoček Tomáš Bartoloměj, *Praha*
 Sládek Maxmilián, *Český Krumlov*
 Sojka Marek, *Hrádek nad Nisou*
 Souchop Vítek, *Silůvky*
 Soukopová Julie, *Praha*
 Soukupová Klára, *Čermná nad Orlicí*
 Synovcová Šárka, *Hořovice*
 Šašková Jana, *Chrást u Plzně*
 Šebková Petra, *Radešínská Svatka*
 Šedinová Michaela, *Praha*
 Šimperová Soňa, *Rajhradice*
 Šobová Veronika, *Hradec Králové*
 Šťavová Monika, *Chrudim*
 Štemberk Dominik, *Vilasova Lhota*
 Šurýn David, *Kyjov*
 Tesárek Jakub, *Horní Hbity*
 Trubka Teo, *České Budějovice*
 Truhlářová Tereza, *Praha*

Tulisová Terezie, *Braníšov*
 Urbánková Adriana, *Hořovice*
 Vaculíková Mayuri, *Praha*
 Vaněk Kryštof, *Holešov*
 Vejsová Josefína, *Horní Dvořiště*
 Vejvalka Matyáš, *Moravský Krumlov*
 Voleníková Sára, *Žabeň*
 Vondráčková Martina, *Kladno*
 Walterová Aneta, *Třebíč*
 Zádrapa Pavel, *Olomouc*

PROGRAM FESTIVALU

Středa 18. 5. 2022

16:00	hřbitov Lochovice	Pieta u hrobu Václava Hraběte
17:00	Knihovna Hořovice	VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
Moderuje Jiří Zizler a Jitka Bret Srbová.
17:30	Knihovna Hořovice	Konzultace se členy poroty
Přátelské i odborné povídání nad soutěžními díly.
20:00	klub Labe	Laco Deczi a Celula New York
koncert na závěr bienále

Změna programu vyhrazena!

Akce je realizována za finanční podpory města Hořovice.

2022

Ocenění autoři HVH 2022 – XV. bienále

OBOR POEZIE

1. místo **Sufian Massalema**, Smržovka
2. místo **Eliška Kohlíčková**, Příbram
3. místo **Lucie Janečková**, Žeranovice

Další ocenění bez uvedení pořadí:

Matěj Kůs, Dobříš
Mayuri Vaculíková, Praha
Matyáš Vejvalka, Moravský Krumlov
Martin Hublar, Vážany
Veronika Onheiserová, Rožnov p. Radhoštěm
Alexandr Pech, Těchlovice
Matěj Koštíř, Nové Jirny

OBOR PRÓZA

1. místo **Eliška Kohlíčková**, Příbram
2. místo **Petra Šebková**, Radešínská Svratka
3. místo **Vanda Petrželová**, Olomouc

Další ocenění bez uvedení pořadí:

Aneta Matoušková, Rakovník
Michaela Šedinová, Praha
Tereza Truhlářová, Praha
Tomáš Burian, Láz
Vítek Souchop, Silůvky
Teo Trubka, České Budějovice
Barbora Brabcová, Žatec

Pořadatel:

**Městské kulturní centrum Hořovice
Město Hořovice**

**Vydalo Městské kulturní centrum Hořovice
v květnu 2022 v nákladu 100 výtisků.**

Grafická úprava a tisk Ludvík Řeřicha

**HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE**

*burkinnu dvorecila na červenou
turku. Druhá pak byla spojitka
s neblisním muštěcem asi
hočubku cestu vedalenyjóm. Těsne
vedle strouhy, kperou spitekala
voda do močnyse. vinul chod-
ník. Pús s... vede muštěc
na stran. byla pec a su-
širna, do... chodili Jan
s váletem na rockim baticem
na své... bylo pasasen
do se... přírody.
Tde tedy prosila část
svého života, známá česká spu-
sovatelka Božena Němcová.
Přem...*